

Vratiti sjaj Nadelu

Iako već neko vreme ne živi u Starčevu, ono mu je i dalje duboko u srcu. Naročito je posvećen ideji da na razne načine unapredi prirodu u okruženju, pre svega da se Nadelu, na kojem je proveo detinjstvo, vrati stari sjaj. Kao strastveni pecaroš, vremenom je počeo sve ozbiljnije da se bavi prepariranjem ribe, pa je sada u tome jedan od najboljih u zemlji. Ekskluzivni gost prepoznatljive rubrike tekućeg broja najstarijeg vojvodjanskog seoskog glasila, svakako je Dalibor Tanev, rođen 11. januara 1982. godine, od majke Linke i (pokojnog) oca Kamena, uz starijeg brata Zlatka. Oženjen je Zoricom, s kojom ima sina Marka (8). Od rođenja je živio u porodičnoj kući u Ulici Petra Drapšina 42, da bi se 2005. godine preselio u stan u Pančevu, koji nasledio od babe. Završio je osnovnu školu u Starčevu, a potom i srednju poljoprivrednu "Josif Pančić" u Pančevu, smer - rukovaoc mehaničar poljoprivredne tehnike. Nakon odslužene vojske, zaposlio se u "Rasu", potom je neko vreme privatno molerisao, pa je radio na više mesta, pored ostalog i u "Azotari" i "Luci Dunav", a već četiri godine zaposlen je u prodavnici alata "Uradi sam". Paralelno s tim, u slobodno vreme već pet godina bavi se prepariranjem životinja, tačnije riba. Od hobija, pored sportskog ribolova, u poslednje vreme sakuplja leptire. Nekada je trenirao odbojku.

Kako je odrastao mali Dača?

- Bezbržno sam odrastao u "žabarskom" kraju, a moja ulica Petra Drapšina bila je pravi primer dobrosusedskih odnosa - ljudi se se poštovali, družili, pomagali... Nažalost, imao sam nesreću da mi otac premine baš u nezgodno vreme kad sam počeo da dobijam krila, pa su brigu o meni preuzeli mama i stariji brat Zlatko. Bio sam poslušan, ali prilično nestašan i pravio razne kerefeke. Jedanput sam se tako sa sestrama od strica igrao kuvanja ručka, pa sam nehotice upalio staru ladicu i umalo napravio požar širih razmera. Srećom je deda Draga stigao na vreme da vatra ne zahvati traktor i kanistere s naftom. S druge strane, voleo sam video-igre i flipere kod Sreje, iako nikada nisam imao previše novca. Sve dok jednom prilikom, sasvim slučajno, u nekoj vitrini nisam naišao na tajni štek koji je deda spremio za ugalj. I tak sam počeo da "ćapam" novčanicu po novčanicu i tanjim gomilu, da bi naposljetku u potpunosti iščezla. Kada je došlo vreme za nabavku ogreva, nastao je skandal, ali je majka provalila celu situaciju. Za divno čudo, nisam dobio batine... Sve u svemu, detinjstvo mi je bilo prelepo. Najviše sam se družio sa sada pokojnim Željkom Cvetkovićem i njegovim bratom Bojanom, Draganom Petrovićem Gagojom i, naravno, Željkom Marinkovićem Madjarom, mojim sadašnjim kumom. Vreme smo provodili na uglu Petra Drapšina i Nadelske, uz fudbalicu ispred kuće izvesnog čika Miše, koji nam je jedini dozvoljavao da se igramo, dok su nas svi ostali terali. Čak smo imali i ekipu koja se zvala "Čika Mišina klupa". Bilo je mnogo dudova, čiji plodovi su nam bili omiljena poslastica, pa smo redovno bili umazani od dudinja. Često smo visili i na Nadelu, na Belom bregu, gde smo pecali i kupali se, kao i na Mirkovom kanalu ili Valjari. Tada je u Nadelu bilo raznovrsne ribe poput velikih šarana, babuški, linjaka... Dobro se sećam kada smo nemo gledali kako ispod omoljačkog mosta promiču šarani od preko pet kila, spremni za mrest.

Škola...

- Zabavište sam pohadjao kod Jasmine Rulić, a učiteljica mi je bila Gordana Filipović. Bila super prema nama, premda ja nisam bio neki ljubitelj škole. Matematika i srpski jezik su mi bili boljka, ali se kasnije to popravilo. Kasnije mi je razredna bila pokojna LJilja Dragojerac, a sećanju su mu i ostali i nastavnici kao što su Branko Ivanović iz fizike ili matematičar Malović. Što se druženja tiče, pored kuma Željka, dobro sam se slagao i sa Miroslavom Keljevićem, Nenadom Jovanovićem, Oreškovićem, Pejčićem, Bosikom... Bilo je i nestašluka, pa čak i kradja dnevnika. U to vreme je ćale umro, pa sam bio prepušten sebi. Burazer me je

nadgledao i kada bih napravio neki belaj, morao je malo da potegne levu ili desnu ruku. **Mlado st...**

- U srednjoj školi je bilo mnogo novih ljudi, premda su mnogi neopravdano glumili mangupe. Počelo je i momčenje, pa smo preko dana odlazili u "Apolo", preko puta autobuske stanice, a uveče smo vreme provodili, pored ostalog, u KKK-u, gde smo slušali rok, koji sam voleo, dok je ostatak ekipe slušao narodnjake. Diskoteka je radila punom parom, a kasnije su primat preuzeli "Metro" i "Park". Bilo je raznih situacija, čak i tuča, jer se u to vreme pojavilo i mnogo droge u centru, pa je neke ljude bilo teško obuzdati. Inače, najčešće sam se družio s Vladom Pejčevim i Željkom Marinkovićem. U sećanju mi se urezao jedan odlazak u Rakovicu, kojeg bi radije da zaboravim. **Posao...** - Nakon odslužene vojske, odmah sam počeo da zaradjujem. Jedno vreme sam proveo u "Minelu", pa u Beogradu, a tri godine sam radio za firmu koja je čistila masnoće, uglavnom u pristaništu "Luke Dunav" ili Rafineriji, ali smo stizali i do Đerdapa. Bez obzira na to što smo imali zaštitnu opremu, bio je to prilično rizičan posao, koji je podrazumevao mnogo kontakata s otrovima. Šegrtovao sam i kod majstora Kemija; radio u "Azotari" kao student ili privatno s burazerom farbao kamione. Pre četiri godine zaposlio sam se u firmi "Uradi sam", u kojoj i danas radim. Tamo mi je zaposlena i supruga, koju sam upoznao dok sam raznosio pice za piceriju "Mediteran": nekoliko puta imao sam narudžbine iz gvoždjare kod Baraševića u mojoj ulici, gde je ona radila, pa je tu sve počelo...

Prepariranje...

- Kao strastveni pecaroš zainteresovao sam se za mogućnost da neke ulovljene ribe prepariram. Pre jedno pet, šest godina počeo sam ozbiljnije da tu materiju istražujem po netu i na američkim sajtovima nailazio na ribe koje izgledaju kao da su žive. Potom sam stupio u kontakt s izvesnim Kazom iz Našica u Hrvatskoj i uz njegove sugestije postepeno počeo da napredujem. Shvatio sam da svaka riba ima neku manu, pa treba veoma voditi računa da se ne napravi neka greška. Ovde još uvek nije prodrla svest o tome koliko je to ozbiljno zanimanje. U Americi, recimo, postoje i takmičenja u prepariranju ribe, a cifre su astronomske - idu i do neverovatnih 25 miliona dolara. Samo nedelju dana obuke za jednu vrstu ribe staje i po nekoliko hiljada dolara, ali kada se dobije zvanje taksidermiste onda su mogućnosti velike. Prve ribe uradio sam 2009. godine; bili su to štika, koja mi se za sedam dana usmredela, kao i smudj, koji i dan, danas stoji na zidu i služi kao poredjenje da sagledam koliko sam napredovao. Ozbiljniji uspeh bio mi je bandar od sedamsto grama; vremenom sam počeo da radim finese poput refleksije u očima, a uskoro su ljudi počeli da mi donose svašta. Tako sada smudj od deset kilograma stoji na zidu splava "S", bilo je i potočnih pastrmki, velikih štika, amura od 18 kila i soma od dva metra, pa čak i pirana. Trenutno radim štuku od šest i po kilograma, a nedavno sam trideset bandara poslao u Švajcarsku. Inače, izrada izgleda otprilike ovako: najpre sve slikam, potom se riba meri, pa je posebnim noževima oderem što pažljivije da ne spadne

krljušt. Zatim pravim poliuretanski model, pa sledi odmaščivanje i sušenje, koje za primerak od deset kilograma traje oko dve nedelje. Nakon toga prave se peraja od fleksibilnog materijala, pa sledi farbanje, lakiranje i stavljanje na postolje. Za ribu od deset kila potrebno je četrdeset sati, od toga pet dana efektivnog rada.

Starčevo, danas...

- Mnogo se radi, pohvalio bih sve - od Trga do brojnih dečjih igrališta. Potrebno je urediti okolnu prirodu, kako bi naši ljudi mogli da istinski uživaju u njoj. Želja mi je da osnujemo udruženje koje će vratiti stari sjaj Nadelu. Ima mnogo ideja i tvrdim da, ukoliko bi nam to uspelo, nećemo imati mesta za sve pecaroše iz Beograda. Za početak smo Davor Ivankov i ja napravili masovno takmičenje u pecanju za preko šezdesetoro dece, koje će postati tradicionalno.

Tako govori ovaj Starčevac dušom i telom, a sugradjanima poručuje:

- Da čuvaju prirodu i ne bacaju smeće kod Nadela i prvog i drugog kanala.